

«Retalls de memòria d'un capellà vell»

Descobrim la vida d'un capellà diocesà de Girona, Àngel Caldas i Bosch, que va néixer a Cassà de la Selva el 1927 i va ser ordenat sacerdot el 1951 a Banyoles. De si mateix diu: "Soc capellà. Un capellà vell, però només capellà... Tinc ganes d'escriure retalls de vida, d'una vida que és meva, i no és meva i que si hagués de tornar a començar, desitjaria fressar-la pel mateix camí del sacerdoci".

13/02/2023

Mossèn Àngel, un vell capellà de 95 anys complerts, va presentar el mes de gener a la biblioteca de Salt el seu llibre «Retalls de memòria d'un capellà vell». Un reguitzell de vivències, anècdotes, trobades personals i espirituals, que componen el relat d'una vida entregada amb gran passió i llibertat a Déu.

És un viatge pels seus setanta-un anys de ministeri sacerdotal a la diòcesi de Girona, d'ells trenta-vuit com a rector a sant Jaume de Salt. Per a ell, “el sacerdoci és una gran amistat; el capellà és un amic, en primer lloc”. Potser per això, la justificació del llibre rau, entre altres motius, en el consell d'un amic que li va suggerir escriure sobre la seva vida sacerdotal. La resposta de

mossèn Àngel, que “normalment, sempre ha fet cas dels seus amics”, va ser afirmativa, donat que “alguna cosa bona hauré deixat pel camí. Més ben dit: algun rastre de Déu pot aparèixer en aquesta grisor de la meva normalitat”.

Parla de les seves arrels a Cassà de la Selva; de la seva marxa a França, a Perpinyà, amb cinc anys, per anar a viure amb la seva àvia paterna i un oncle capellà; dels seus records com a seminarista de Perpinyà i després al seminari de Girona; i dels primers destins com a sacerdot. “La convicció adquirida amb l'experiència dels primers anys de sacerdoci és la necessitat de portar una direcció espiritual intel·ligent, sòlida, profundament eclesial, concreta, apostòlica i habitual, segons el ritme de cadascú. I un afegitó: de vell, de molt vell, també és molt important la direcció espiritual”.

“Com a capellà, deia en una entrevista al programa Església Viva del Bisbat de Girona, la meva vocació és estimar la gent; independentment de la seva reacció perquè l'Evangelí és l'Amor de Déu comunicat als homes històricament.” Segons explica en el llibre, es considera un home de carrer, valora la conversa, així comparteix converses de barberia com aquella a Portbou on un client en veure'l li va comentar “Així vostè és el capellà nou? Sí senyor, per servir-lo. Doncs a mi no em veurà mai a missa. Molt bé, així ens entendrem bé! Va ser realment així. Al cap de quatre anys em va trucar per dir-me que el seu avi estava molt greu i si li podia portar la comunió”.

“Cada capellà té el seu carisma”

Mossèn Àngel va ser ordenat el 1951 a Banyoles i el dia de Reis de 1958 va demanar l'admissió a l'Opus Dei com

a sacerdot agregat de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, aquest 14 de febrer farà vuitanta anys que naixia. Quan parla de la seva dimensió diocesana i la seva vocació a l'Opus Dei, l'ordre és clar, primer sacerdot perquè “tot el que he fet, comenta, ho dec als meus bisbes que han usat de la meva llibertat entregada al servei sacerdotal del Bisbat de Girona. El pensament teològic i espiritual del fundador de l'Opus Dei va potenciar la meva dimensió diocesana. Sant Josepmaria, m'ha llençat, amb el seu exemple, al servei de tota persona sabent que és un fill de Déu i que està cridat a la santedat. Ha il·luminat la meva feina de capellà”.

La formació constant que ha rebut al llarg de la seva vida ha estat un pilar fonamental, afirma, i es mostra agraït a qui l'ajudat en aquesta formació.

Recorda, també, com els capellans no han d'estar mai sols. I posa l'exemple de quan va haver d'anar a Burgos a prestar serveis a la milícia. “Mai vaig deixar de formar-me. Mai vaig estar sol. Em va visitar a l'Hospital Militar un capellà numerari, valencià, que crec va marxar al Canadà poc després i que es deia Ximo. Jo cada setmana, agafava el tren fins a Venta de Baños, per rebre formació, confessar-me i fer tertúlia amb amics capellans.”

“Cada capellà té el seu carisma i la seva imaginació per portar el seu sacerdoci al servei de cada persona”. En el llibre descobrim mossèn Àngel Caldas i Bosch, una persona afable, amb sentit de l'humor que de les relacions amb les persones amb qui s'ha trobat en el seu camí n'ha après alguna cosa i els vol donar tot el seu agraïment i també demana perdó per allò que no hagi fet bé. En paraules seves és “temperamentalment, un

home de carrer” que segons ell és un dels llocs "teològics" on l'home continua la Creació amb el seu treball humà i on Déu es fa present.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/retalls-de-
memoria-dun-capella-vell-angel-caldas/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/retalls-de-memoria-dun-capella-vell-angel-caldas/)
(05/08/2025)